

Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 27 april 2017 (begäran om förhandsavgörande från Consiglio di Stato – Italien) – Onix Asigurări SA mot Istituto per la Vigilanza Sulle Assicurazioni (IVASS)

(Mål C-559/15) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande — Direktiv 73/239/EEG — Direktiv 92/49/EEG — Principen om en enda auktorisation — Principen om hemlandstillsyn — Artikel 40.6 — Begreppet "oegentligheter" — Aktieägarnas anseende — Förbud för ett försäkringsföretag med säte i en medlemsstat att ingå nya avtal i en annan medlemsstat)

(2017/C 202/05)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Stato

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Onix Asigurări SA

Motpart: Istituto per la Vigilanza Sulle Assicurazioni (IVASS)

Domslut

Rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring), i synnerhet dess artikel 40.6, ska tolkas så, att det utgör hinder mot att tillsynsmyndigheterna i en medlemsstat, i syfte att skydda intressena hos försäkringstagare och andra personer som kan omfattas av försäkringsskydd, i brådskande ärenden vidtar åtgärder gentemot ett försäkringsföretag som bedriver verksamhet avseende annan direkt försäkring än livförsäkring i nämnda medlemsstat med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster, såsom ett förbud mot att ingå nya avtal inom medlemsstatens territorium, på grundval av – ursprunglig eller senare uppdagad – bristande uppfyllelse av ett subjektivt rekvisit som ska vara uppfyllt för att nödvändig auktorisation för att utöva försäkringsverksamhet ska beviljas, såsom rekvisitet anseende, vilket fastställs genom en skönsmässig bedömning. Däremot utgör nämnda direktiv inte hinder mot att denna medlemsstat, när den utövar de befogenheter den förfogar över i brådskande ärenden, fastställer huruvida vissa brister eller viss osäkerhet beträffande anseendet hos det berörda försäkringsföretagets ledare utgör en verklig och överhängande risk för att oegentligheter som kan skada intressena hos försäkringstagare och andra personer som omfattas av försäkringsskydd kommer att uppstå och, om så är fallet, omedelbart vidtar lämpliga åtgärder, såsom, i förekommande fall, ett förbud att ingå nya avtal inom medlemsstatens territorium.

⁽¹⁾ EUT C 38, 1.2.2016.

Domstolens dom (första avdelningen) av den 27 april 2017 (begäran om förhandsavgörande från Cour de cassation – Frankrike) – A-Rosa Flussschiff GmbH mot Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales d'Alsace (Urssaf), som har trätt i stället för Urssaf du Bas-Rhin, Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden

(Mål C-620/15) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande — Migrerande arbetstagare — Social trygghet — Tillämplig lagstiftning — Förordning (EEG) nr 1408/71 — Artikel 14.2 a — Förordning (EEG) nr 574/72 — Artikel 12a.1a — Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet — Personal ombord på ett fartyg — Arbetstagare som är utstationerade i en annan medlemsstat — Schweizisk filial — E 101-intyg — Bindande verkan)

(2017/C 202/06)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Cour de cassation

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: A-Rosa Flussschiff GmbH

Motpart: Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales d'Alsace (Urssaf), som har trätt i stället för Urssaf du Bas-Rhin, Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden

Domslut

Artikel 12a.1a i rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpningen av rådets förordning EEG nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 647/2005 av den 13 april 2005, ska tolkas så, att ett E 101-intyg som utfärdats av den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i en medlemsstat i enlighet med artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71, i deras ändrade och uppdaterade lydelse enligt förordning nr 118/97, i deras lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 647/2005 av den 13 april 2005, är bindande för såväl institutioner som ansvarar för social trygghet i den medlemsstat där arbetet utförs som för domstolarna i denna medlemsstat även när dessa konstaterar att de villkor under vilka den berörde arbetstagaren utövar sin verksamhet uppenbart inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för nämnda bestämmelse i förordning nr 1408/71.

⁽¹⁾ EUT C 48, 8.2.2016.

Domstolens dom (första avdelningen) av den 27 april 2017 (begäran om förhandsavgörande från Tribunal de grande instance de Perpignan – Frankrike) – brottmål mot Noria Distribution SARL

(Mål C-672/15) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande — Direktiv 2002/46/EG — Tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosttillskott — Vitaminer och mineralämnen som får användas vid tillverkning av kosttillskott — Maximala doser — Medlemsstaternas behörighet — Nationella bestämmelser i vilka nämnda maximala doser fastställs — Ömsesidigt erkännande — Föreligger inte — Metod som ska tillämpas och uppgifter som ska beaktas vid fastställandet av nämnda doser)

(2017/C 202/07)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Tribunal de grande instance de Perpignan

Part i brottmålet vid den nationella domstolen

Noria Distribution SARL

ytterligare deltagare i rättegången: Procureur de la République, Union fédérale des consommateurs des P.O (Que choisir)

Domslut

1) Bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/46/EG av den 10 juni 2002 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosttillskott och bestämmelserna i EUF-fördraget om fri rörlighet för varor ska tolkas på så sätt att de utgör hinder för sådana bestämmelser i en medlemsstat, såsom dem som är i fråga i det nationella målet, i vilka det inte föreskrivs något förfarande för utsläppande på marknaden i den medlemsstaten av kosttillskott som innehåller näringsämnen som överskrider de maximala dagliga doser som anges i nämnda bestämmelser och som lagligen tillverkas eller saluförs i en annan medlemsstat.